

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 7781/2025
30.01.2026. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Радославе Мађаров, Јасмине Симовић, Драгане Бољевић и Бранислава Босиљковића, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Срђан Алексић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије - Министарство пољопривреде, шумарства и водопривреде, Републичка дирекција за воде, коју заступа Државно правобранилаштво - Одељење у Краљеву, ради накнаде за фактичко заузеће, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Вишег суда у Крушевцу Гж 2254/24 од 20.02.2025. године, у седници одржаној дана 30.01.2026. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиле изјављеној против пресуде Вишег суда у Крушевцу Гж 2254/24 од 20.02.2025. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиле изјављена против пресуде Вишег суда у Крушевцу Гж 2254/24 од 20.02.2025. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Крушевцу Гж 2254/24 од 20.02.2025. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиле и потврђена пресуда на основу признања Основног суда у Трстенику П 689/23 од 22.03.2024. године у ставу првом изреке којим је обавезана тужена да на име накнаде за експроприсану непокретност - заузеће парцеле к.п. .. КО ... укупне површине од 493 м², исплати износ од 50.000,00 динара са законском затезном каматом од 08.12.2023. године до исплате. Ставом другим изреке, укинута је првостепена пресуда у ставу другом изреке, којим је обавезана тужена да тужилци накнади трошкове парничног поступка у износу од 40.200,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате и у том делу предмет враћен првостепеност суду на поновно одлучивање.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилца је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као посебној применом члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/2011...10/2023, у даљем тексту: ЗПП).

Према одредби члана 404. став 1. ЗПП ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна

питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Ценећи разлоге тужиле за одлучивање о ревизији као посебној, Врховни суд је нашао да у конкретном случају нису испуњени наведени услови из цитиране законске одредбе да се дозволи одлучивање о ревизији као посебној.

У конкретном случају, о тужиљиним новчаном захтеву правноснажно је одлучено пресудом на основу признања из члана 348. став 1. ЗПП. Признање тужбеног захтева је у диспозицији туженог, на основу којег се без даљег расправљања доноси пресуда којом се усваја тужбени захтев. Суд притом не утврђује да ли је признање чињенично и правно основано, не утврђује чињенично стање, нити цени материјално право на којем се захтев заснива. Зато се пресуда на основу признања не може побијати због погрешно или непотпуно утврђеног чињеничног стања и због погрешне примене материјалног права, већ само због битне повреде одредаба парничног поступка или због мане воље (члан 373. став 3. ЗПП).

Ревизијским наводима да је признање тужбеног захтева у супротности са чланом 3. став 3. ЗПП и да је суд био дужан тужиоцу доставити поднесак са признањем тужбеног захтева ради изјашњења, заправо се указује на процесна питања и битне повреде одредаба парничног поступка. Искључиви законски разлог за ревизију из члана 404. став 1. ЗПП је погрешна примена материјалног права. Због тога наводи ревидента којима се указује на битне повреде одредаба парничног поступка нису од значаја за дозвољеност његове посебне ревизије, без обзира на приложене одлуке, донете у битно истоветном чињенично-правном спору, које указују на различито поступање другостепених судова при оцени признања тужбеног захтева, са становишта члана 3. став 3. ЗПП.

Из наведених разлога, на основу члана 404. ЗПП, одлучено је као у првом ставу изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. и 4. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, као и спорови у којима предмет тужбеног захтева није новчани износ, а вредност предмета спора коју је тужилац у тужби навео не прелази износ из става 1. овог члана (члан 33. став 2).

Одредбом члана 479. став 6. ЗПП прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Тужба ради ради накнаде за фактичко заузеће поднета је дана 07.12.2023. године. Вредност предмета спора је 50.000,00 динара и поступак је вођен по правилима о спору мале вредности.

Како је побијаном другостепеном пресудом одлучено у спору мале вредности у коме је према члану 479. став 6. ЗПП искључено право на изјављивање ревизије, то ревизија тужиле није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Весна Субић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић